

РЕШЕНИЕ

№ 22963

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 11.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

**ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов
Мargarита Немска**

при участието на секретаря Ася Лекова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **7045** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Х. С. Б. с ЕГН [ЕГН] чрез адв.Д. срещу Решение № 3285 /10.07.2023г на СРС 12 ти състав , постановено по нахд № 5703 /2023г. ,с което е потвърдено НП № 21-4332-004338/15.03.2021г,издадено от Началник сектор ОПП към СДВР ,с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ по чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП в размер на 700лв и е лишен от право да управлява МПС за срок от три месеца за нарушение на чл.21 ал.2 от ЗДвП.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон. Накърнено и ограничено било упражняване на правото на защита, защо за него останало непонятно за какво нарушение на правилата на движение по пътищата е обвинен. Твърди ,че съдебно следствие ,вобщо не било проведено от въззивния съд и в нарушение на презумпцията за невиновност ,му било вменено процесното нарушение.Оспорва валидността на техническото средство , с което е била установена скоростта на управляваното от касатора МПС . Намира ,че АНО е следвало да обсъди дали вмененото му нарушение е маловажно по смисъла на чл.28 от ЗАНН,както и да бъде уведомен за възможността по чл.79б от ЗАНН. Моли за отмяна на решението на СРС и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на съда,поради допуснати процесуални нарушения , които са го лишили от

възможността да се защити ,а в условията на евентуалност моли да отмяна на въззивното решение и отмяна на НП № 21-4332-004338/15.03.2021г,издадено от Началник сектор ОПП към СДВР . Претендира разноски.

В съд.заседание касатора се представлява от адв. Д. ,който поддържа касационната жалба и излага доводи за нейната основателност.

Ответникът- Началник сектор ОПП към СДВР не се представлява и не изразява становище по основателността на жалбата.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение, че жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на настоящия касационен контрол е съдебно Решение № 3285 /10.07.2023г на СРС 12 ти състав , постановено по нахд № 5703 /2023г. ,с което е потвърдено НП № 21-4332-004338/15.03.2021г,издадено от Началник сектор ОПП към СДВР ,с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ по чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП в размер на 700лв и е лишен от право да управлява МПС за срок от три месеца за нарушение на чл.21 ал.2 от ЗДвП.

Действително , приетата като осъществена фактическа обстановка от въззивния съд е само въз основа на писмените доказателства , които са събрани в хода на административно наказателното производство,приобщени по реда на чл. 283 от НПК . Съдът не е длъжен да изслушва свидетелски показания ,ако такива не са поискани от обвинението и допуска до разпит свидетели , когато счете, че това е необходимо за изясняване на обективната истина по делото. В случая съдът е преценил ,че това не е необходимо ,а и самия нарушител не е посочил такива , с оглед защитната си теза.

Категорично настоящата инстанция счита ,че не е необходим разпит на актосъставителя , който да потвърди ,че е съставил и подписал АУАН,каквито са твърденията на касатора и с това по никакъв начин не се нарушава правото на защита на нарушителя респ. това не е съществено процесуално нарушение ,водещо до отмяна на съдебния акт.

Неоснователно е и възражението на касатора ,че не била осигурена възможността ,нито той , нито негов процесуален представител да участва в съдебното производство.

Хипотезата на чл.61 ал.4 от ЗАНН ,приравнява нередовното призоваване на жалбоподателя в случаите, когато същия не е бил намерен на посочения от него адрес към редовно призоваване като ,предоставя възможност на съда да даде ход на делото в този случай . Неприцизното посочване в протокола от съд.заседание от 13.05.2023г ,че жалбоподателя е нередовно призован,не означава че не е дадена възможност на жалбоподателя да участва в съдебния процес , който сам е иницирал с подаване на жалба срещу НП.Противното означава да се даде възможност за злоупотреба с процесуални права ,които да доведат като краен резултат до изтичане на абсолютната погасителна давност за налагане на наказание за противоправно поведение на деца на нарушението.

В. , съдът има основание да счете ,че възраженията за процесуални нарушения ,целят посочения по-горе резултат и намира същите за неоснователни. Видно от докладна записка на стр.19 от въззивното дело, нарушител Б. не се е явил да получи процесното

НП /когато е бил уведомен за издаването му по телефона ,тъй като отново не е бил открит на адреса ,но е поел ангажимент да се яви на 07.09.2022 за получаването му / и това е забавило значително връчването на НП с две години. Неоткриването на адреса на жалбоподателя,за връчване на призовката за съдебното производство по дело № 5703/2023г на СРС ,не може да се вмени във вина на длъжностното лице извършващо призоваването. Последния е посетил адреса неколkokратно /11.05 ; 21.05 ;23.05.2023г/ и е отразил ,че на поставените съобщения никой не се отзовава,но няма задължение да снима мястото ,където поставя съобщенията. От изложеното ,следва извода ,че нарушителя Б. сам се е поставил в невъзможност да участва в съд.заседание на 30.05.2023г.

Противно на твърдението на касатора, настоящата съдебна инстанция счита, че при издаване на наказателното постановление не са били допуснати съществени нарушения по см. на чл.57 ал.1 т.6 от ЗАНН, които са налагали и обуславяли отмяната му. За съществени следва да се приемат само онези нарушения, които са довели до пълна невъзможност обвиненото лице да разбере какво нарушение е извършило и кои относими норми от действащото законодателство, следва да бъдат приложени. От самото начало на образуваното административно-наказателното производство касатора Б. е бил съвсем наясно за какво точно нарушение му се търси отговорност, той по никакъв начин не е бил лишен от възможността да организира своята защита и да подаде възражения както срещу съставения АУАН, а в последствие и жалба срещу НП. И в двата акта са посочени по изискуемия от закона начин описание на нарушението, което е констатирано, както и обстоятелствата, при които е извършено. Съществува и пълно съответствие при описанието на фактическата обстановка в АУАН и в НП, чрез индивидуализиране на нарушението, което се санкционира и установените обстоятелства, при които е настъпило и извършено.

В АУАН подробно ,ясно и недвусмислено е описано нарушението ,посочена е дата на извършването му,място ,с какво техническо средство е сторено това. След словестното описание на нарушението , изрично е отразено,че посочена правната под която се субсимира описаното нарушение е чл.21 ал.2 във вр. с чл.165 ал.2 т.6 от ЗДвП т.е водача е управлявал МПС с превишение на скоростта , като скоростта , която не трябва да се превишава е сигнализирана с пътен знак / В-26 – Забранено е движението със скорост, по-висока от означената/. Връзката направена на нарушението по чл.21 ал.2 от ЗДвП с нормата на чл. 165 ал.2 т.6 от същия закон,според която при изпълнение на функциите си по този закон / ЗДвП / определените от министъра на вътрешните работи служби , имат право за установяване на нарушенията на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи, заснемащи или записващи датата, точния час на нарушението и/или регистрационния номер на моторното превозно средство. Последната, посочва правомощието на актосъставителя да използва технически средства ,при изпълнение на своите законови правомощия и няма как да бъде посочена в НП. Същото нарушение е обективизирано и в НП№ 21-4332-004338/15.03.2021г и е посочена отново материално правната норма на чл.21 ал.2 от ЗДвП,а наред с нея и санкционната такава ,която следва да се приложи за този вид нарушение. Следователно не е налице несъответствие между посоченото в АУАН и НП нарушение.Нещо повече, АУАН е подписан от касатора Б. без възражение ,в момента на съставянето му и е подписана декларация ,че той е водач на автомобила , поради което е некоректно да твърди ,че не

знае какво деяние е извършил.

Възражението, че АНО не е приложил чл.28 от ЗАНН и не е уведомил нарушителя за възможността по чл.79б от ЗАНН са несъстоятелни. АНО не е длъжен да излага мотиви, защо не приема че е налице „маловажност“ и с издаване на НП приема, че не са налице елементите на чл.28 от ЗАНН. Нещо повече високия размер на санкцията, която самият законодател е определил, обуславя завишена отговорност за този тип нарушения. Разпоредбата на чл.79б от ЗАНН пък не е била част от действащото законодателство към момента на издаване на НП.

Възражението относно изправността на техническото средство за измерване е обсъдено подробно в обжалваното пред настоящата инстанция, решение на СРС и не следва да е преповтаря.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СРС. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

Касационната инстанция и по същество приема, че съдебният акт е правилен, защото при неговото постановяване не е допуснато нарушение на материалния закон – касационно отменително основание по чл. 348, ал. 1, т.1 от НПК. Съображенията за това са следните:

В § 6 т.65 от ДР на ЗДвП е въведена и дефиниция за “автоматизирани технически средства и системи”, според която те са уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: а) стационарни - прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; б) мобилни - прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

Издадена е и Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. на Министъра на вътрешните работи за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (ДВ, бр.36 от 2015г., изм. ДВ, бр.6/16.01.2018г.), която е в сила от 23.05.2015г. С чл.2 от Наредба № 8121з-532/12.05.2015г. изрично се предвижда, че стационарните и мобилните автоматизирани технически средства и системи (АТСС) заснемат статични изображения във вид на снимков материал и/или динамични изображения–видеозаписи с данни за установените нарушения на правилата за движение.

Спазени са изискванията за използването на мобилна система за контрол на скоростта тип , същата е преминала и периодична проверка, видно от протокол на л.12 от въззивното дело. Проверяващите органи са изпълнили изискванията на чл. 4 от Наредбата- контролът да се осъществява с АТСС, одобрено по реда на Закона за измерванията и преминало първоначална или последваща проверка от Българския институт по метрология или от лица, оправомощени от председателя на ДАМТН. Приложен е и протокол по чл.10 от Наредбата за използване на автоматизираното техническо средство на дата 23.11.2020г. / л.13 от делото / , като изрично в него е отразено мястото за контрол, посоката на движение, номер на служебния автомобил, начало и край на работа.

С оглед на това, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, съдът намира, че АТСС, заснела процесното нарушение е експлоатирана правилно , поради което и производството по ангажиране на административно-наказателна отговорност се е развило при спазване на установените процесуални правила.

От контролния орган не е допуснато особено съществено нарушение на административно-производствените правила, от такъв характер, че изцяло да е лишило Х. Б. от правото му на защита, поради което не е нарушен основен принцип в наказателното право по см. на чл.15 НПК и закрепен в чл.56 от Конституцията на Република България.

Липсата на допуснати в производството по издаване на обжалваното въззивно решение нарушения ,съставляващи самостоятелни касационни основания , съгласно чл. 348 ал.1 от НПК , за които съдът следи служебно съгласно чл. 218 ал.2 от АПК обуславя правилност и законосъобразност на Решение № 3285 /10.07.2023г на СРС 12 ти състав , постановено по нахд № 5703 /2023г. ,с което е потвърдено НП № 21-4332-004338/15.03.2021г,издадено от Началник сектор ОПП към СДВР ,с което на касатора е наложено административно наказание „глоба“ по чл.182, ал.1, т.б ЗДвП в размер на 700лв и е лишен от право да управлява МПС за срок от три месеца за нарушение на чл.21 ал.2 от ЗДвП и същото следва дас е остави в сила.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, VI касационен състав на основание чл.221 ал.2 от АПК във вр.чл.63 ал.1, изр.2 ЗАНН

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3285 /10.07.2023г на СРС 12 ти състав , постановено по нахд № 5703 /2023г. ,с което е потвърдено НП № 21-4332-004338/15.03.2021г,издадено от Началник сектор ОПП към СДВР
РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: